

MISBRÚK

ting, men tað segði mær ikki tað stóra. Men eg mátti gera tað fyri at slökkja fyri mær sjálvum, sigur Martin Kúrberg.

Eftir at tey høvdu verið saman í nøkur ár, og átt tvey børn, orkaði daman tað ikki longur og rýmdi frá Martini Kúrberg.

– Eg fekk ein ógvusligan niðurtúr tá, ið vardi í fleiri mánaðir. Eg hevði roynt at fari til avvenjingar fleiri ferðir, men einki hjálpti. Hvørki Blái Krossur ella Heilbrigdið kláraðu at mæta mær, og eg sat antin í Bispagarðinum og drakk, ella var eg innlagdur á sjúkrahúsinum, greiðir Martin Kúrberg frá.

Men tá alt sá myrkast út, gjørdist eitt upplatið vindeygja á havnargøtum byrjanina til endurreisnina hjá unga manninum.

Eg kom gangandi eftir gøtuni og hoyrði út gjøgnum eitt vindeygja eina kvinnuliga útvarpsrødd. Hon spurdi, um tað ikki hevði verið ræðuligt, um man bað 1000 ferðir uttan bønarsvar, fyri síðan at gevast, tá tað er 1001 ferðina, at tað eydnast. Eg var beiskur á Gud og lívið, men tá avgjórði eg, at fara aftur til bønina, ið omma mín hevði lært meg, sigur Martin Kúrberg.

Heimsins endi

Dagin eftir søkti Martin Kúrberg Bláa Kross um hjálp, og fekk pláss á Blákrossheiminum. Meðan hann var har, søkti hann arbeiði hjá B71 sum ungdómsvenjari.

– Ein vinmaður var við mær, tá eg ringdi til suður. Eg segði við hann sum var, at teir vóru áhugaðir, men fyri ein havnarmann, so var Sandoyggin heimsins endi.

Martin Kúrberg fekk eisini

Tað er keðiligt at standa og bíða eftir politisku skipanini, meðan man hoyrir neyðarrópini frá ungum, ið man ikki kann hjálpa

Martin Kúrberg

arbeiðið hjá B71 og eitt fríggjakvøld takkaði hann fyri seg á Blákrossheiminum, og legði leiðina suðureftir.

– Eg fór suður við tveimum posum av klæðum og einum gomlum Opel Kadett. Tað var alt, eg átti her í verðini, sigur Martin Kúrberg.

Á Sandoynni gjørdist hann venjari hjá unglingum og kvinnum, og hóast hann treivst væl í arbeiðinum, so var tað til tíðir trupult.

– Eg veit ikki hvussu mangan eg havi staðið í brekkuni omanfyri Skopun og sagt, at eg taki ein túr aftrat og so rými eg, og hvussu mangan eg hava sitið í Søltuvík og gráti yvir mína støðu. Men har møtti eg nøkrum góðum vinum, ið gjørdur at hetta gjørdist besta tíðin í mínum lívi, greiðir Martin Kúrberg frá

Vegamótið

Hóast tað gekk væl á Sandoynni, so megnaði Martin Kúrberg ikki at halda seg frá rúsdrekka. Ørkymlaður yvir, at hann ikki megnaði heilt at gevast, stóð havnarmaðurin nú við eitt vegamót í lívinum.

– Antin gavst eg at drekka ella gavst eg at liva. Tá hevði eg tvær ferðir roynt at gjørt av við meg sjálvan. So eg ringdi til læknan og fekk hann at leggja meg inn á stongdu deild. Eg tímdi ikki at liva hetta lívið við misbrúki longur, minnist Martin Kúrberg aftur á.

Gjøgnum hesa tíðina var tað serliga ein innara rødd, ið hann hoyrði fyri seg, ið fekk hann at halda fram í strembanin eftir at gerast friður frá misnýtsluni.

– Tað var røddin hjá dóttur mínari Jóhannu, ið segði, at hon altíð fór at vera ein babbadidda. Tað breyt mitt hjarta, at hetta var tað, ið eg gav henni. So tað var fyri hana, at eg helt á, sigur Martin Kúrberg.

Turrlagdur

Í dag eru tað nítjan ár síðan, at Martin Kúrberg drakk sína síðstu øl. Tíðin á stongdu deild virkaði, og skjótt broyttist lívið hjá fyrrverandi alkoholikaranum.

– Eg varð turrlagdur og føldi, at Harrin var við mær. Eg fór aftur til Sands har eg arbeiðdi í fyra ár aftrat. Eg ringdi til mammuna at mínum børnum, og bað um ein

kjans aftrat. Hon gav mær hann, og vit vórðu gift í 2000, greiðir Martin Kúrberg frá.

Lívið hevur ikki altíð verið lætt síðan Martin Kúrberg gavst at drekka, men fyrrverandi alkoholikarin hevur lært av sínum feilum. Tá lívið er hart, so nyttar tað ikki at søkja friðskjól í fløskuni.

– Elsta dóttur mín Jóhanna doyði fyri trimum árum síðan. Tað var eitt ræðuligt slag, men eg havi aldrin havt hug at rúsa meg aftur. Hvørki tá ella nakra aðrar ferðir, sigur Martin Kúrberg.

Vil hjálpa

Eftir at Martin Kúrberg megnaði at bróta úr sínum egna misbrúki hevur hann halgað sítt lív til at hjálpa øðrum.

– Eg havi tikið eina útbúgving innan økið, og hjálpi nú fólki at sleppa úr misbrúki. Eg havi mangan spurt meg sjálvan, hví eg skuldi gjøgnum alt hatta, men í dag eri eg glaður fyri, at eg kann brúka mínar royndir og vitan til at hjálpa øðrum í somu støðu, sigur Martin Kúrberg.

Sum støðan er í dag, so er einki tilboð til ung, ið stríðast við rúsevnismissnýtslu. Viðgerðarstovnurin Frælsi verður tískil tann fyrsti av sínum slag í Føroyum, og er samstundis ein gamal dreymur hjá Martini Kúrberg, ið nú er um at gerast veruleiki.

– Tað eru ov nógv ung í Føroyum í dag, ið stríðast við hesar trupulleikarnar, men hvørki tey ella teirra familja fáa neyðuga hjálpa. Tað ynskja vit at broyta fyri ein kostnað, ið er tann sami, ið tað kostar at senda tvey ella trý

ung til avvenjingar í Danmark. Á viðgerðarstovninum er pláss til átta fólk, vísir Martin Kúrberg á.

Óviss lagna

Hóast fysisku karmarnir á viðgerðarstovninum eru klárir, so lata dyrnar ikki upp fyribils. Heimið hevur nevniliga enn ikki fingið nakra játtan, so farast kann undir arbeiðið.

Í lötuni arbeiðir løgtingið við figgjarjáttanini fyri næsta ár, og Martin Kúrberg vónar, at løgtingsfólk finna pening til nýggja tilboðið, so tað kann latast upp skjótast gjørligt.

– Sum nú er, so verða ung í Føroyum send til viðgerðar við fólki, ið eru tíggju ella tjúgu ár eldri enn tey. Tey hava einki til felags, so hvat gera tey har, spyr Martin Kúrberg, ið heldur fram.

– Við hesum nýggja stovninum fáa tey eitt stað, har tey fáa eina hjálp, ið er sniðgevin at hjálpa teimum. Tað er eisini týðningarmikið, at tey fáa hjálpa meðan tey enn eru ung, so tey kunnu koma út aftur í samfelagið skjótast gjørligt, heldur enn at spilla fleiri ár í misnýtslu.

Martin Kúrberg dylur tó ikki fyri, at tað er trupult at mugu bíða eftir at lata dyrnar upp.

– Tað er keðiligt at standa og bíða eftir politisku skipanini, meðan man hoyrir neyðarrópini frá ungum, ið man ikki kann hjálpa. Tað pínir, tá man býr í einum samfelag, ið sigur seg vilja hjálpa teimum veikastu, sigur Martin Kúrberg.